

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **APCO technex, s. r. o.**, IČ: 02319438
se sídlem Záhornice 78, 517 32 Trnov
zastoupena Mgr. Ing. Davidem Srchem, advokátem vykonávajícím
advokacii ve sdružení Srch / Zbořil & partneři, Advokátní kancelář
sídlím Dukelská třída 15/16, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí XG45, Hradec Králové

za účasti: **1. CETIN a. s.**,
se sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9 - Libeň
2. Obec Lično
sídlím Lično 17, 517 35 Lično

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. srpna 2024, č. j. KUKHK-24518/DS/2024-3 (VA),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, Odboru výstavby a životního prostředí, Oddělení silniční úřad a úřad územního plánování, ze dne 3. 4. 2024, č.j. MURK-OVŽP-25885/24-No (spis č. OVŽP-16552/2023/No), kterým bylo rozhodnuto, že stavebníkovi Obci Lično (dále jen „Stavebník“) se vydává společné povolení na stavbu: „Lično – chodník podél silnic III/320 9 a II/320 na parc. č. XA, XB, XC, XD, XE v katastrálním území xx“ (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“), a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby, včetně jejího doplnění

2. Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zasahují do jeho práva na spravedlivý proces, neboť řízení před správním orgánem trpí vadou a žalovaný rozhodl na základě nesprávných skutkových zjištění, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nezákonné a také nepřezkoumatelné. Dále namítal, že rozhodnutí zasahují do jeho práva na legitimní očekávání, narušují práva nabytá v dobré víře, a to nad míru přípustnou, neboť zasahují do jeho vlastnických práv nepředvídatelnou (neočekávanou) změnou podmínek oproti stávajícímu stavu.
3. Žalobce je vlastníkem budovy č. p. XF, objekt občanské vybavenosti (dále také jen „Budova“), na pozemku st. p. č. XG v k. ú. xx (dále také jen „Pozemek“). Žalobce disponuje právem užívat Pozemek (nájemní smlouva), který se nachází před a pod Budovou, má k němu ve smyslu ustanovení § 3056 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, předkupní právo. V roce 2022 požádal o odkup Pozemku Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových a o možnostech prodeje Pozemku jedná i aktuálně.
4. Stavba představuje zhotovení chodníku s vyšší než přejezdovou výškou (max. 20 mm oproti vozovce/zpevněné ploše), což je dle žalobce s ohledem na způsob využití Budovy a Pozemku nerealizující, neboť by se tím značně omezil přístup do Budovy a na zpevněnou plochu před ní. Téměř po celé délce Budovy je nákladová rampa a manipulační a skladovací plocha. Z tohoto důvodu je zde vybudovaný bezproblémový přístup pro velká nákladní vozidla. Umístění chodníku by zcela znemožnilo využití Budovy včetně zpevněné plochy před ní. Žalobce Budovu právě pro její parametry (možnost vjezdu velkých nákladních automobilů) v roce 2021 zakoupil. Navrhoval jako přípustné řešení zhotovení sníženého chodníku s přejezdovými obrubami po obou stranách, ale nebylo mu vyhověno. K umístění Stavby nikdy nevyslovil svůj souhlas. Aktivně plánuje rekonstrukci Budovy a aktuálně vyhodnocuje nejlepší způsob jejího využití. Je si vědom, že je jeho povinností zajistit dostatek parkovacích míst na zpevněné parkovací ploše před ní, a i z tohoto důvodu nelze nyní omezit přístup k Budově a tím i omezit možnost plánování parkovacích míst.
5. Shora uvedené žalobní body rozvedl tak, že se prvoinstanční správní orgán nevypořádal přes námitky vznesené žalobcem v průběhu správního řízení s námitkou stran omezení užívání Budovy. Na žalobcem specifikované omezení užívacích práv k Budově a Pozemku prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval zejména tak, že současné a budoucí řešení využívání plochy pro nákladní soupravy a kamiony je bezpředmětné z důvodu nepřípustného využití dle Územního plánu obce Lično. Tak tomu ovšem není a rovněž žalovaný souhlasil s žalobcem, že se nejedná o dostatečné vypořádání

této žalobcovy námitky, neboť Územní plán obce Lično nemá vliv na již povolenou stavbu a zajištění dopravní obslužnosti dle povoleného užívání.

6. Žalobci dále vadilo, že přes shora uvedené žalovaný shledal Stavební záměr přípustným, ovšem tuto skutečnost odůvodnil jinými důvody než prvoinstanční správní orgán. Přitom dle jeho mínění vycházel z domnělých, neúplných a nepravdivých skutečností. Žalovaný je však většinou pojal za své a vydal na základě nich napadené rozhodnutí. V tom žalobce spatřoval zásadní vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
7. Žalovaný totiž shledal odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí natolik nevyhovující, že jej ani zčásti neakceptoval. Měl je proto zrušit a vrátit věc k novému projednání prvoinstančnímu správnímu orgánu. Postupem žalovaného, kdy veškeré závěry prvoinstančního orgánu obsažené v jeho odůvodnění jeho rozhodnutí kompletně nahradil svými, byla žalobci dle jeho názoru odňata jedna instance, neboť žalobce se o relevantních důvodech napadeného rozhodnutí dozvěděl až z jeho obsahu. A zopakoval, že neměl možnost vyjádřit se k nepravdivým skutečnostem, které obsahuje vyjádření Stavebníka k podanému odvolání, přestože žalovaný z těchto skutečností při vydání napadeného rozhodnutí také vycházel.
8. Proto se proti nim žalobce ohradil v žalobě. Uvedl, že projekt bude realizován, jenom ne v předložené podobě. Dne 1. 12. 2022 byla žalobcem Stavebníkovi předána studie, kterou Stavebník sám zmiňuje ve svém vyjádření k odvolání. Uvedenou studii měl tedy žalovaný při rozhodování k dispozici. Dne 14.12.2022 bylo žalobci umožněno prezentovat jeho záměr s Budovou, pozemkem p. č. XA a částí pozemku p. č. XH na pracovní schůzi zastupitelstva obce Lično. Dne 13. 2. 2023 zaslal Stavebník žalobci zamítavé stanovisko k prodeji těchto pozemků. V něm Stavebník uvedl *„Zvážili jsme velmi pečlivě všechny okolnosti. Na jednu stranu toho, že výkup je v havarijním stavu a byli bychom rádi, aby došlo k přestavbě a na straně druhé obecní zájem, kdy obec na návsi nevlastní mnoho ploch nebo tyto nejsou upraveny tak, aby se daly využívat jako parkovací a případně i potřebné obslužné, odstavné a veřejné plochy. Oslovila jsem i nezávislého projektanta, aby nám navrhl komplexní řešení návsi, ale tady jsme bohužel narazili na to, že i jeho dodací lhůty jsou řádově v měsících. V této chvíli není vůle obce na prodej pozemků p. č. XA a části pozemku p. č. XH v k. ú. xx z výše uvedených důvodů na návsi v Ličně a realizovat záměr prodeje. Budu muset nechat dokončit projekt na chodník, věřím, že i po nějakých úpravách i zde nalezneme shodu.“*
9. Žalobce upozornil na rozpor tvrzení Stavebníka, kdy v uvedeném zamítavém stanovisku uvádí, že na návsi nevlastní mnoho ploch nebo tyto nejsou upraveny tak, aby se daly využívat jako parkovací a případně i potřebné obslužné, odstavné a veřejné plochy, a následně zamezí, aby potřebné obslužné, odstavné a veřejné plochy na pozemcích vznikly. Žalobce má za to, že Stavebník „obětuje“ obslužné, odstavné a veřejné plochy pouze z důvodu, aby žalobce nemohl realizovat rekonstrukci Budovy na základě zpracované studie a bylo mu znemožněno užívání Budovy. Žalobce v návaznosti na zmíněný nedostatek parkovacích míst upozornil, že na Pozemku p. č. XH bude realizací Stavby zamezeno využívání parkovací plochy na celé jeho ploše, neboť pokud bude omezen vjezd vozidel po celé délce okolo Budovy, ponechaným sníženým průjezdem se ostatní vozidla k parkovací ploše nedostanou, což omezuje další osoby než jen žalobce. Stavba je tak dle jeho přesvědčení proti veřejnému zájmu. Dodal, že v přípravách na rekonstrukci Budovy pokračuje.

10. Žalobce se dále výslovně ohradil proti tvrzení Stavebníka, že mobilní oplocení bylo instalováno kolem Budovy v lednu roku 2023 na výzvu Stavebníka. I když žalovaný v Napadeném rozhodnutí uvádí, že důvod pro umístění mobilního oplocení není zásadní pro posouzení žalovaným, přisvědčuje důvodu, jež uvádí Stavebník. Přitom mobilní oplocení bylo instalováno ze strany žalobce z důvodu zamezení parkování autobusu.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že *„Nelze bránit výstavbě chodníku s ohledem na možné budoucí využití objektu, když v rámci předmětné stavby je zajištěn příjezd, a to v místě mírného oblouku či rovině za směrovým obloukem dle požadavku na BESIP. Na tomto místě je třeba uvést, že připojení sousední nemovitosti na vnitřní straně směrového oblouku je z pohledu rozhledových poměrů, resp. bezpečnosti silničního provozu, velmi nežádoucí a předmětná stavba tak správně omezuje tuto bezpečnostní závadu.“* K využití objektu se již žalobce vyjádřil, k nebezpečnosti úseku při sníženém chodníku dohledal žalobce z dostupných informací, že za období posledních 10 let je v tomto úseku evidována 1 nehoda se škodou 1000 Kč.
12. Dále žalobce uvedl, že společnosti nemívají své sídlo umístěné ve svých skladovacích objektech, kde by pro ně bylo složité zajistit přebírání pošty a zdůraznil, že své sídlo má umístěné na adrese, odkud řídí svoji podnikatelskou činnost.
13. Povolením Stavebního záměru dochází k omezení dispozičního práva žalobce, a tím dochází k omezení jeho vlastnického práva obecně; zároveň lze dle jeho názoru důvodně předpokládat, že v důsledku realizace Stavby dojde k faktickému snížení hodnoty Budovy. Z uvedeného vyplývá, že společné povolení bylo vydáno v rozporu se stavebním zákonem, je nezákonné a nesprávné. Tyto nedostatky způsobují také nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
14. Žalobce proto závěrem žaloby navrhl, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
15. V podání doručeném krajskému soudu 14. 10. 2024, tedy v zákonné lhůtě pro doplnění žaloby, žalobce uvedená tvrzení o omezení svého dispozičního práva s Budovou v podstatě zopakoval. Dodal, že společné povolení bylo vydáno v rozporu s veřejnými zájmy obyvatel obce Lično. To dokládal výňatky ze zasedání zastupitelstva obce Lično v rozmezí říjen 20XA až květen 2024. Setrval proto na žalobním petitu.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

16. Dle žalovaného žalobce zejména namítá, že jeho vlastnické právo k Budově je Stavebním záměrem negativně zasaženo, neboť chodník nebude umožňovat příjezd nákladních vozidel k této nemovitosti.
17. K využití Budovy zmínil, že ta není řadu let užívána vlastníkem či jinými osobami k jakékoli hospodářské či jiné činnosti. To ostatně tvrdí i sám žalobce a odpovídají tomu i veřejně dostupné zdroje – např. aplikace google maps, kde jsou snímky této budovy od r. 2011, přičemž se jedná o budovu ve špatném stavu, neudržovanou a evidentně nevyužívanou.
18. Ani žalobce jako stávající vlastník této nemovitosti neví, kdy vůbec přistoupí k užívání (a rekonstrukci) Budovy, či k jakému účelu by vlastně v budoucnu měla být využívána. Z tohoto důvodu samozřejmě nelze ani hovořit o tom, že by mu k uvedenému svědčilo (alespoň) veřejnoprávní povolení, krom toho, že nevlastní ani pozemek pod Budovou a

vedle ní. Žalobce sám uvádí, že aktuálně příjezd nákladními vozidly za účelem hospodářského užívání Budovy nepotřebuje a neví, zda vůbec a kdy bude potřeba.

19. K veřejnému zájmu na realizaci chodníku žalovaný uvedl, že ten je naopak velmi intenzivní. Jedná se o centrum obce Lično, křižovatku silnic II. a III. třídy. Jak uváděla již obec Lično k námitce žalobce v nalézacím řízení – v bezprostředním okolí křižovatky se nachází: a) škola, b) školka, c) autobusové zastávky, d) obecní úřad, e) pošta a f) kostel.
20. Budova se tak bezpochyby nachází na dopravně frekventovaném místě, kdy se navíc kombinují různé druhy dopravy – motorovými vozidly, nemotorovými vozidly (cyklistická) a pěší. A to vše navíc v prostoru poměrně složité křižovatky, která je navíc ve směrovém oblouku silnice III. třídy. Dnes je stav takový, že chodník končí za budovou základní školy, právě v prostoru křižovatky před Budovou a pokračuje až za směrovým obloukem u silnice II. třídy, prakticky na úrovni obecního úřadu. V důsledku chybějícího chodníku tak chodci (vč. dětí) vstupují do nepřehledného prostoru křižovatky a do prostoru, kde se mohou pohybovat motorová vozidla. Je tak dán jednoznačný veřejný zájem na realizaci stavby zbývajících částí chodníku.
21. Stran tvrzení žalobce, že se dle statistiky dopravní nehodovosti v místě zatím vlastně nic závažného nestalo, žalovaný uvedl, že správní orgány i obec jsou z hlediska BESIP povinny vhodným dopravním řešením případným kolizím předcházet.
22. K možnosti dopravního napojení Budovy v případě realizace Stavby žalovaný konstatoval, že přes výše uvedené nedojde v případě realizace chodníku k „odříznutí“ dopravního napojení Budovy od pozemních komunikací, jak je zřejmé z obsahu rozhodnutí správních orgánů a zejména z projektové dokumentace.
23. Žalovaný tak neshledal žalobní námitky opodstatněnými a navrhnul, aby krajský soud žalobu zamítnul.
24. Osoby zúčastněné na řízení písemně vyjádření k věci nepodaly. Obec Lično toliko stručně uvedla, že s rozhodnutím správních orgánů souhlasí.

IV. Jednání soudu

25. Při jednání soudu dne 19. 11. 2024 zástupce žalobce přednesl podstatu obsahu podané žaloby, ve stejném duchu se nesl i přednes jednatelky žalobce. Žalovaný se z jednání omluvil. Z osob zúčastněných na řízení se jednání žádná nezúčastnila.
26. K návrhu žalobce doplnil soud dokazování provedením některých listinných důkazů, ve zbytku jeho návrhy na doplnění dokazování zamítnul, to u těch listinných důkazů, které považoval za irelevantní pro posouzení merita věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“). O věci usoudil následovně.
28. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a

ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

29. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“ K tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2017, č. j. 7 Ads 74/2017 – 31, dle něhož „není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
30. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“
31. Obecně ještě k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kterou žalobce v žalobě zejména stran žalovaného rozhodnutí namítal.
32. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006–76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá

se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006).

33. Obecně tak lze konstatovat, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí. Otázka, kterou si je tak třeba v tomto směru dále pokládat, je, zda se správní orgány zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení dané věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), a zda svoje úvahy dostatečně odůvodnily.
34. Krajský soud po seznámení se s obsahem prvoinstančního i napadeného rozhodnutí konstatuje, že ani jedno z nich neshledal nepřezkoumatelným ať už z důvodu nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů. Dle jeho názoru splňují shora citované judikatorní požadavky. Správní rozhodnutí obou stupňů jsou přezkoumatelná, neboť je z jejich odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byly správní orgány při posouzení věci vedeny a k jakému závěru na jejich základě dospěly. Ostatně tomu nasvědčuje i skutečnost, že žalobce s jejich obsahem, zejména pak s obsahem rozhodnutí žalovaného, v žalobě podrobně polemizoval a vyjadřoval se k jednotlivým závěrům.
35. Krajský soud dále předesílá, že všechny nemovitosti uváděné v tomto rozsudku se nacházejí v k. ú. Lično, nebude již tedy tuto informaci u jejich označení v rozsudku dále uvádět.
36. Žaloba obsahovala v podstatě dva okruhy žalobních námitek. **V prvním z nich** žalobce vytýkal žalovanému procesní pochybení, konkrétně porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení. Podle mínění žalobce z odůvodnění žalovaného rozhodnutí plyne, že žalovaný shledal odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí natolik nevyhovujícím, že jej nebylo možno akceptovat. S odkazem na judikaturu správních soudů z toho žalobce dovodil, že za této situace měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.
37. Toto tvrzení ale vůbec neodpovídá skutečnosti. Z obsahu žalovaného rozhodnutí plyne, že žalovaný se rozešel s důvody, pro které prvoinstanční správní orgán Stavební záměr povolil, pouze v jednom jediném. A ten se týkal závěru správního orgánu I. stupně, že plánované využití Budovy žalobce, tak jak jej prezentoval ve správním řízení, je v rozporu s Územním plánem obce Lično. V tomto punktu dal žalovaný za pravdu odvolací námitce, že posuzování této problematiky je v případě již v minulosti povolené stavby irelevantní (viz první odstavec na str. 9 žalovaného rozhodnutí).
38. Stran důvodů pro povolení Stavebního záměru, které prvostupňový správní orgán popsal v závěru str. 6, v prvním odstavci na str. 7 a ve druhé polovině druhého odstavce na str. 7 svého rozhodnutí, se však s těmito žalovaný coby odvolací správní orgán v podstatě ztotožnil a seznal je správnými (viz zejména str. 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí).
39. Z tohoto pohledu tedy neměl žalovaný jediný procesní důvod, proč by měl prvoinstanční rozhodnutí rušit a vracet správnímu orgánu I. stupně věc k dalšímu řízení. To ostatně našlo svůj odraz i ve skutečnosti, že výrokem svého rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí ani neměnil, naopak je potvrdil a odvolání žalobce zamítnul. Jak už uvedl soud shora, se závěry správního orgánu I. stupně se rozešel pouze v jediné skutečnosti (viz bod 37. tohoto rozsudku), která byla navíc pro posouzení přípustnosti Stavebního záměru zcela

nevýznamná. Žalobcem odkazovaná judikatura správních soudů tak byla pro posouzení dané věci nepříhodná, protože se týkala zcela jiných skutkových půdorysů.

40. **Druhý okruh žalobních námitek** se týkal hmotněprávního posouzení přípustnosti povolení Stavebního záměru. Žalobce vytýkal stavebním úřadům porušení zásady legitimního očekávání; povolením Stavby totiž dojde dle jeho přesvědčení k narušení jeho práv nad přípustnou míru, neboť tím došlo k zásahu do jeho vlastnického práva nepředvídatelnou (neočekávanou) změnou podmínek oproti současnému stavu.
41. Žalobce akcentoval, že Budovu koupil za situace, kdy Pozemek, na kterém se nachází, není od přiléhající silnice oddělen žádným obrubníkem, což umožňovalo v minulosti bezproblémový příjezd nákladním automobilům k rampě, která je součástí této stavby sloužící původně jako sýpka. Realizací Stavby však s ohledem na výši obrubníku chodníku nebude toto možné. To jej bude omezovat v budoucnu v možnostech využití Budovy.
42. Ve správním i soudním řízení sice žalobce představil studii, jak by chtěl s Budovou naložit (polyfunkční centrum se zachováním rampy pro náklad materiálu), tato představa však nemá v současné době žádné pevné kontury. Žalobce dosud není vlastníkem Pozemku, má jej toliko na dobu určitou pronajatou od České republiky – Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (byť se s ohledem na mailové vyjádření jeho pracovníce ze dne 14. 11. 2024, které soud provedl jako důkaz při jednání, jeví pravděpodobným, že žádosti žalobce o jeho odkup bude vyhověno). Sám žalobce ovšem ve zmíněné studii výslovně váže realizaci rekonstrukce Budovy jednak na odkup pozemku p. č. XA a části pozemku p. č. XH, jednak na získání dotace z fondů EU. Z obsahu provedeného dokazování je však zřejmé, že zmíněné pozemky obec Lično coby jejich vlastníci žalobci prodat nehodlá. Na této situaci se v mezidobí nic nezměnilo, což potvrdil žalobce při jednání soudu.
43. Současný stav Budovy popsal jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaný (viz např. poslední odstavec na str. 9 a snímek objektu na str. 10 žalovaného rozhodnutí). Takto popsaný stav objektu nezpochybňuje ani žalobce.
44. S dopady tohoto skutkového stavu stran případné rekonstrukce Budovy se vypořádal (a dle krajského soudu správně) žalovaný zejména na str. 10 svého rozhodnutí (neboť žalobce obdobně argumentoval již v rámci odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí). Záměr žalobce někdy v budoucnu rekonstruovat Budovu nemůže představovat relevantní důvod pro zamítnutí žádosti o povolení Stavby. Navíc za situace, kdy v tuto chvíli není zřejmé, jak přesně bude tato rekonstrukce vypadat, zda k ní žalobce vůbec přistoupí, zda může být v jím představované podobě povolena příslušnými úřady apod. Žádné relevantní důkazy v tomto směru žalobce nepředložil a s ohledem na shora uvedené v podstatě ani předložit nemůže.
45. Jiný závěr by totiž připouštěl vznik (absurdní) situace, kdy by žalobce mohl blokovat z důvodu záměru budoucí rekonstrukce Budovy výstavbu chodníku třeba po mnoho let jenom s odůvodněním, že někdy v budoucnu možná bude potřebovat zajíždět k Budově nákladními soupravami, jako je to možné dosud, a obrubník chodníku mu to znemožní. Přiléhavě se k irelevanci této námítky v daném stavebním řízení (ale i ve stavebních řízeních obecně) vyjádřil žalovaný na str. 10 svého rozhodnutí, na což soud v podrobnostech odkazuje (viz také žalovaným odkazovaný rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145). K zásahu do legitimního očekávání žalobce tak povolením Stavby dojít nemůže, protože ten nemohl legitimně očekávat, že se poměry v daném území nemohou změnit, resp. že se budou měnit pouze dle jeho požadavků.

46. Nad rámec shora konstatovaného závěru nutno dodat, že za této situace přesto prvostupňový správní orgán k představě žalobce stran podoby rekonstrukce Budovy přihlédl, a to se závěrem, že příjezd k tomuto objektu zůstane s ohledem na schválenou podobu Stavby zachován, tedy že by podstata žalobcova plánu na rekonstrukci Budovy neměla být ani realizací Stavebního záměru zmařena. K tomu soud pouze dodává, že z obsahu projektové dokumentace nade vší pochybnost plyne, že Stavební záměr přístup a příjezd k Budově umožňuje (pouze ne dle žalobcových představ).
47. Pokud jde o další žalobní tvrzení tvořící daný okruh žalobních námitek, konstatuje krajský soud, že zcela bez významu pro posouzení merita věci je otázka, kdo a na čí popud umístil okolo Budovy mobilní oplocení.
48. Zásadní význam nemá ani žalobcovo tvrzení, že dle policejní evidence došlo v daném místě v minulosti pouze k minimu nehod. Proto soud v tomto směru neprovedl ani důkaz žalobcem navrhovaný. Obiter dictum však soud dodává, že z obsahu projektové dokumentace zobrazující podobu a umístění Stavby je dle jeho názoru naprosto nezpochybnitelné, že její realizací dojde v daném místě k podstatnému navýšení bezpečnosti silničního provozu, zejména pro chodce.
49. Bez významu je rovněž otázka, kde má žalobce umístěno své sídlo, a rovněž polemiky o snížení hodnoty Budovy.
50. Stejně tak je irelevantní pro posouzení merita věci, z jakých důvodů obec Lično odmítá prodat žalobci jím požadované pozemky a zda žalobcem plánované zřízení parkovacích míst v souvislosti s rekonstrukcí Budovy je či není ve veřejném zájmu obyvatel obce Lično. Proto soud neprovedl důkaz žalobcem navrhovanými výpisy z jednání zastupitelstva obce, na něž v souvislosti s těmito otázkami odkazoval.
51. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány naopak ozřejmily, proč, i s ohledem na existenci příslušných ČSN, bylo nutné a zároveň vhodné naprojektovat chodník ve schválené podobě, včetně toho, ve kterém jeho místě (i s ohledem na zásady bezpečnosti silničního provozu po vyjádření příslušných orgánů Policie ČR) bylo možno navrhnout snížení jeho vnějšího obrubníku, které umožní jeho přejezd a současně přístup, mimo jiné, i k objektu Budovy. V podrobnostech v tomto směru soud odkazuje na obsah správního spisu včetně projektové dokumentace Stavby. Učinily tak plně v souladu s § 94o odst. 1 a 2 a § 94p odst. 1 stavebního zákona, v souladu s § 16 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jakož i v souladu s § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.
52. Správní orgány obou stupňů dostatečným způsobem a v úplnosti zjistily skutkový stav věci a na jeho základě dospěly i ke správným a zákonným právním závěrům. Ani správní řízení předcházející vydání těchto rozhodnutí, ani rozhodnutí samotná, tak vadou nezákonnosti nezatížily.
53. Krajský soud proto žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

54. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.
55. Osobám zúčastněným na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Ostatně osoby zúčastněné na řízení se přiznání nákladů řízení ani nedomáhaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 22. listopadu 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu